

Warszawa, dnia 24 stycznia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 13/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SR del. Michał Bukiewicz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie Ireny Nogajskiej

po rozpoznaniu dnia 24 stycznia 2018 r.

sprawy P. K. (1) syna J. i S. ur. (...) w O.

oskarżonego o przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124), art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

sprawy F. W. syna W. i K. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124), art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124)

sprawy P. M. syna S. i B. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124), art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 22 sierpnia 2016 r. sygn. akt IV K 993/14

1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych P. K. (1), F. W. i P. M.;
2. zasądza od oskarżonego P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1400 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części 1/3;
3. zasądza od oskarżonego F. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części 1/3;

4. zasądza od oskarżonego P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1400 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części 1/3;

5. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz Adwokatów M. J. i M. S. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę oskarżonych z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Maciej Schulz SSR del. Michał Bukiewicz

VI Ka 13/17

UZASADNIENIE

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego czasu, jednak nie wcześniej niż od dnia 29 października 2013 roku i nie później niż do dnia 27 listopada 2013 roku w W. przy ul. (...). wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto nie niższej niż 1 019.24 g i 3.4 metylenodioksymetamfetaminy ((...)) o wadze netto nie niższej niż 86,20 g a także znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o łącznej wadze netto nie niższej niż 1 585.80 g i heroiny o łącznej wadze netto nie niższej niż 9.85 g.

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124);

2. w okresie od bliżej nieustalonego czasu w 2013 roku, jednak nie wcześniej niż od września 2013 roku i nie później niż do 27 listopada 2013 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną używającym imienia lub przezwiska „B.” oraz z innymi nieustalonymi i ustalonymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), a także substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz 4-metylometkatynonu (mefedronu). w ramach którego w bliżej nieustalonym dniu w 2013 roku, jednak nie wcześniej niż po dniu 5 października 2013 roku i nie później niż w dniu 31 października 2013 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) oraz P. M. wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 50 g 4-metylometkatynonu (mefedronu) przekazując go z ul. (...) w W. M. T. (1) celem dostarczenia P. M., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3. w okresie od bliżej nieustalonego dnia września 2013 roku do bliżej nieustalonego dnia listopada 2013 roku, jednak nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. przy ul. (...) oraz przy ul. (...). działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. T. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) średnio raz na siedem - dziesięć dni w ilości jednorazowej nie niższej niż od 3 do 5 g a także z częstotliwością raz na dwa - trzy dni w ilości jednorazowej nie niższej niż 1 g. otrzymując za 1 g wskazanego środka odurzającego kwotę 40 zł, jednorazowo ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) z gatunku amnezja w ilości nie niższej niż 10 g za kwotę od 70 zł do 80 zł za 1 g, a także 3,4-metylenodioksymetamfetaminy ((...)) w postaci przezroczystego kryształu za kwotę 160 zł za jedną porcję, czterokrotnie substancji psychotropowej w postaci 4-metylometkatynonu (mefedronu) w ilości nie niższej niż 2 g otrzymując za jeden gram kwotę 50 zł i siedmiokrotnie amfetaminy w łącznej ilości nie niższej niż 3.5 g. otrzymując za jedną porcję o wadze pół grama od 20 zł do 30 zł, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu.

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

F. W. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego czasu, jednak nie wcześniej od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...). wbrew przepisom ustawy posiadał w nieustalonej ilości substancje psychotropowe w postaci 4-metylometkatynonu (mefedronu) oraz środki odurzające w postaci amfetaminy i ziela konopi innych niż włókniste (marihuany).

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124);

2. w okresie od bliżej nieustalonego czasu, jednak nie wcześniej od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. - w tym przy ul. (...). działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wielokrotnie udzielił P. M. środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości jednorazowej do 2 g, jednak nie mniejszej niż

1 g i ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości jednorazowej nie mniejszej niż pół grama, a także substancji psychotropowej w postaci 4-metylometkatynonu (mefedronu) w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 3 g.

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k.;

3. w bliżej nieustalonym dniu października 2013 roku w W. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy udzielił R. Ś. środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż jeden gram,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124);

P. M. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednak nie wcześniej niż po dniu 5 października 2013 roku w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 50 gramów mefedronu otrzymanego od P. K. (1), dostarczonego przez M. T. (1), czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. w okresie od bliżej nieustalonego czasu, jednak nie wcześniej niż od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. - w tym w mieszkaniu nr (...) przy ulicy (...). działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wielokrotnie udzielił M. T. (1) substancji psychotropowej w postaci mefedronu i środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilościach jednorazowych od 1 grama do 3 g wskazanej substancji psychotropowej i środka odurzającego,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k.;

3. w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednak nie wcześniej od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. przy ulicy (...). działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wielokrotnie udzielił F. W. substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości

jednorazowej nie mniejszej niż 3 g oraz środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości jednorazowej od 1.5 g do 2 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k.;

4. w dniu 23 kwietnia 2014 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wadze netto 19.63 g.

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124);

5. w bliżej nieustalonych dniach w październiku 2013 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) oraz w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, co najmniej pięciokrotnie udzielił J. C. substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 0.2 g - 0.3 g,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k.;

6. w bliżej nieustalonych dniach w październiku i listopadzie 2013 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...). działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej czterokrotnie udzielił R. Ś. substancji psychotropowej w postaci mefedronu, przy czym w czasie jednej z transakcji udzielił wskazanej substancji w ilości nie mniejszej niż 5 g a w pozostałych przypadkach jednorazowo w ilości nie mniejszej niż 1 g oraz środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 1 g. otrzymując za to kwotę nie mniejszą niż 300 - 400 zł, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu.

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

R. Ś. został oskarżony o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu października 2013 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...). wbrew przepisom ustawy udzielił M. T. (1) środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż pół grama,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2012.124)

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 993/14 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego **P. K. (1)**, w ramach zarzucanego mu w punkcie pierwszym czynu, uznał za winnego tego, że: w okresie od bliżej nieustalonego okresu czasu jednak nie wcześniej niż od dnia 29 października 2013 roku i nie później niż do dnia 27 listopada 2013 roku w W. przy ul. (...), w wynajmowanym lokalu mieszkalnym, wbrew przepisom ustawy. posiadał znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 1.019.24 g oraz 3.4 metylenodioksymetamfetaminy ((...)) o wadze netto 86.20 g, jak również ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o łącznej wadze netto nie niższej niż 1.585.80 g, a także heroiny o łącznej wadze netto 9.85 g i za tak opisany czyn na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **P. K. (1)**, w ramach zarzucanego mu w punkcie drugim czynu, uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego czasu w 2013 roku. jednak nie wcześniej niż od września 2013 roku i nie później niż do 27 listopada 2013 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną używającym imienia lub przezwiska „B.”, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), a także substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz 4-metylometkatynonu (mefedronu), przyjmując co najmniej dwukrotnie przedmiotowe narkotyki od w/w mężczyzny, a nadto w bliżej nieustalonym dniu w 2013 roku, jednak nie wcześniej niż w dniu 6 października 2013 roku i nie później niż w dniu 31 października 2013 roku. działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) oraz P. M.. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 50 g 4-metylometkatynonu (mefedronu) przekazując go przy ul. (...) w W. M. T. (1) celem dostarczenia go P. M. i za tak opisany czyn, na podstawie art. 56 ust. 3

ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.z art.12 k.k. i art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych każda;

III. oskarżonego **P. K. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie trzecim czynu i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.. za powyższy czyn. orzekł wobec oskarżonego **P. K. (1)** środek karny w postaci przepadku kwoty 2.000 złotych, jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia wyżej przypisanego mu przestępstwa;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt. I. II i III kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **P. K. (1)** karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności:

VI. oskarżonego **F. W.**, w ramach zarzucanego mu w punkcie pierwszym czynu, uznał za winnego tego. że w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednak nie wcześniej od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie posiadał w nieustalonej ilości, nie przekraczającej jednorazowo jednakże kilku gram netto, substancje psychotropowe w postaci amfetaminy oraz 4-metylometkatynonu (mefedronu), a także środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) i za tak opisany czyn na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1. § 1a pkt 1 k.k.. § 2 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37b k.k.. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności, zobowiązując go w okresie wykonywania tej kary do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej, pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

VII. oskarżonego **F. W.**, w ramach zarzucanego mu w punkcie drugim i trzecim czynu, uznał za winnego tego. że w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednak nie wcześniej od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W., w tym w lokalu mieszkalnym przy ul. (...). działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie udzielił P. M. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości jednorazowej nie mniejszej niż pół grama, a także substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości jednorazowej do 2 g, jednak nie mniejszej niż 1 g oraz 4-metylometkatynonu (mefedronu) w ilości jednorazowej około 3 g, zaś R. Ś. w tym samym okresie czasu w W. przy ul. (...) jednorazowo udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż jeden gram i za

tak opisany czyn na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 k.k., § 2 k.k. w' zw. z art. 35 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37b k.k., wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku ograniczenia wolności, zobowiązując go w okresie wykonywania tej kary do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej, pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 87 § 2 k.k. połączył orzeczone w pkt. VI i VII kary jednostkowo i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **F. W.** karę łączną 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w tym okresie czasu do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej, pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IX. oskarżonego **P. M.**, w ramach zarzucanego mu w punkcie pierwszym czynu, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu października 2013 roku, nie wcześniej jednakże niż w dniu 6 października i nie później niż w dniu 31 października 2013 roku w W., wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 50 gramów 4-metyloamfetaminy (mefedronu), w ten sposób, że przyjął tą substancję przekazaną mu przez P. K. (1), za pośrednictwem M. T. (1) i za tak opisany czyn, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał tego oskarżonego, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych każda;

X. oskarżonego **P. M.**, w ramach zarzucanych mu w punktach drugim, trzecim, piątym i szóstym czynów, uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednak nie wcześniej niż od września 2013 roku i nie później niż do dnia 26 listopada 2013 roku w W., w tym w lokalu mieszkalnym o numerze (...) przy ulicy (...) oraz w lokalu mieszkalnym o numerze (...) przy ul. (...). działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, udzielił:

a/ wielokrotnie M. T. (1) substancji psychotropowej w postaci mefedronu oraz amfetaminy w ilościach jednorazowych od 1 grama do 3 gram wskazanych substancji psychotropowych.

b/ wielokrotnie F. W. substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 3 g oraz amfetaminy w ilości jednorazowej od 1.5 grama do 2 gram,

c/ co najmniej pięciokrotnie J. C. substancji psychotropowej w postaci

mefedronu w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 0.2 - 0.3 grama,

d/ w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej czterokrotnie R.

Ś. substancji psychotropowej w postaci mefedronu, przy czym w czasie jednej z tych transakcji udzielił wskazanej substancji w ilości nie mniejszej niż 5 gram, a w pozostałych przypadkach jednorazowo w ilości nie mniejszej niż 1 gram oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości jednorazowej nie mniejszej niż 1 g, otrzymując za to kwotę nie mniejszą niż 300 - 400 zł.

i za tak opisany czyn, na podstawie art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za powyższy czyn, orzekł wobec oskarżonego **P. M.** środek karny w postaci przepadku kwoty 300 złotych, jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia wyżej przypisanego mu przestępstwa;

XII. oskarżonego **P. M.**, w ramach zarzucanego mu w punkcie czwartym czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 23 kwietnia 2014 roku w W. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) o wadze netto 19,63 grama i za tak opisany czyn, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył temu oskarżonemu karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt. IX. X i XII kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu **P. M.** karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

XIV. oskarżonego **R. Ś.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go, zaś na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył oskarżonemu **R. Ś.** karę grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

XV. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec **P. M.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 4/2014 pod poz. od 1 do 6 i jednocześnie zarządził ich zniszczenie;

XVI. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec **F. W.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 3/2014 pod poz. 1, 18, 29 i 30 i jednocześnie zarządził ich zniszczenie;

XVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **P. K. (1)** okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia 2 kwietnia 2015 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **F. W.** okres zatrzymania w sprawie w dniu 23 kwietnia 2014 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **P. M.** okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 kwietnia 2014 roku do dnia 27 maja 2014 roku oraz od 1 listopada 2014 roku do dnia 1 grudnia 2014 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **R. Ś.** okres zatrzymania w sprawie w dniu 15 września 2014 roku i tym samym uznał dwie stawki dzienne grzywny za uiszczone;

XXI. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze /Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm./ zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w W. - adwokat M. J. oraz adwokat A. I. kwotę po 1.092 zł netto, którą należy powiększyć o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym F. W. oraz P. M. z urzędu;

XXII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego **P. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3936,33 tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty;

XXIII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego **P. M.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5357,33 tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 1500 złotych tytułem opłaty;

XXIV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego **F. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 złotych tytułem kosztów sądowych, zaś w pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, przejmując wyłożone w toku postępowania wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

XXV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego **R. Ś.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 710 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych **P. K. (1)**, **P. M.** oraz **F. W.**. Natomiast wyrok uprawomocnił się w stosunku do oskarżonego **R. Ś. wobec nie wniesienia w terminie apelacji.**

Obrońca oskarżonego **P. K. (1)** zaskarżyła powyższy wyrok w całości.

Na zasadzie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu **zarzuciła:**

błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, będący skutkiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w tym m.in. lekceważenia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego P. K. (1), dania wiary dowodom nieprzekonującym oraz oparcia się na faktach w istocie nie udowodnionych, a także sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia rozumowaniem, który to błąd skutkował przypisaniem oskarżonemu P. K. (1) popełnienie przestępstw z art. 62 ust. 2, 56 ust. 3 i 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mając powyższe na uwadze, w trybie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k., wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie **P. K. (1)**.

II. Niezależenie od powyższego zarzutu i wniosku, na zasadzie art. 427 § 1 i 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 391 § 1 w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez uznanie za ujawnione zeznań składanych przez M. T. (1) w toku postępowania przygotowawczego co w konsekwencji skutkowało:

- odstępstwem od zasady bezpośredniości i niemal całkowitym wyłączeniem kontradiktoryjności, jako że przypisane oskarżonemu P. K. (1) czyny opierają się wyłącznie (za wyjątkiem pierwszego czynu) na depozycjach M. T. (1), który co istotne, w chwili ich składania był współoskarżonym w tej samej sprawie a modyfikacje jego wyjaśnień wskazują, że realizował on swoje prawo do obrony próbując uzyskać jak najkorzystniejszą dla siebie sytuację procesową;
- ograniczeniem prawa do obrony oskarżonego P. K. (1) poprzez uniemożliwienie obrońcy oskarżonego zadawania pytań w warunkach jawnej, kontradiktoryjnej rozprawy; należy przy tym wskazać, że w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie zawierał żadnych innych dowodów (bezpośrednich bądź pośrednich), o które można było zweryfikować zeznania M. T. (1), przesłuchanie jego było konieczne dla zachowania zasady bezpośredniości, a nadto poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych.

b) art. 4, 7, 410 oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodnego z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasadą obiektywizmu i dyrektywą in dubio pro reo polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że wszystkie środki odurzające i psychotropowe ujawnione przez funkcjonariuszy Policji na terenie posesji zamieszkałej przez Ł. M.

(1) zostały skradzione z mieszkania P. K. (1) (pkt I orzeczenia) i poczynienie ustaleń w tej kwestii w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonych z postępowania przygotowawczego, pomimo że osoby te składając depozycje ewidentnie realizowały własną linię obrony (do czego wprost przyznał się Ł. M. (1) ostatecznie się z nich wycofując: k. 2.716 i k. 3.116 - 3.117), a nadto z materiału dowodowego wynika, że współoskarżony Ł. M. (1) sam trudnił się handlem narkotykami, o czym świadczą zeznania M. T. (1), J. B. (1) oraz utensylia ujawnione w trakcie przeszukania zajmowanej przez niego posesji jakich nie znaleziono w mieszkaniu P. K. (1), który był rzekomo dilerem na dużą skalę, co z kolei uprawnia do konstatacji, że znalezione przez funkcjonariuszy Policji środki odurzające i psychotropowe w całości lub w części mogły należeć do Ł. M. (1). Jawi się bowiem sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania teza, że osoba karana za posiadanie środków odurzających, zajmująca się ich rozprowadzaniem, u której ujawniono wagi elektroniczne tzw. jubilerskie i dużą ilość torebek strunowych, nie posiadała żadnych środków odurzających a wszystkie - w ilości kilku kg - pochodziły z kradzieży od oskarżonego P. K. (1), u którego z kolei nie znaleziono żadnych niezbędnych do handlu narkotykami przedmiotów ani śladów biologicznych wskazujących na ich posiadanie. Wskazana powyżej uzasadniona wątpliwość winna zostać powzięta przez Sąd a quo, a następnie w braku możliwości jej usunięcia, rozstrzygnięta na korzyść oskarżonego.

c) art. 4, 7, 92 oraz 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, niezgodną z zasadą obiektywizmu, w odniesieniu do dowodu z depozycji M. T. (1). poprzez przyznanie zeznaniom tego świadka waloru pełnej wiarygodności, podczas gdy przywoływane w nich okoliczności dotyczące popełnienia przez oskarżonego P. K. (1) przypisanych mu czynów z pkt II i III zaskarżonego orzeczenia jawią się - w świetle doświadczenia życiowego i zasad logiki - jako nieprawdopodobne, oraz poprzez pominięcie przez Sąd w swoich rozważaniach w tym kontekście zeznań Ł. M. (1), który w postępowaniu przygotowawczym twierdził, że: „[...] M. T. (1) czasami gadał jakieś głupoty.” - k. 369 - 404. a następnie w postępowaniu sądowym: „Nie można polegać na tym co mówił M. T. (1), bo on zawsze wymyślał rzeczy, które później okazywały się nieprawdziwe.”

- k. 3.114, podczas gdy ujawnienie skłonności świadka do fantazjowania nie powinno pozostać bez wpływu na ocenę wiarygodności jego zeznań, w szczególności gdy poza depozycjami świadka brak jest innych dowodów, z którymi można by je było skonfrontować w celu ustalenia czy podawane przez niego okoliczności obciążające oskarżonego P. K. (1) w ogóle miały miejsce.

d) art. 4, 7 i art. 410 k.p.k. poprzez pozbawione obiektywizmu, nieznajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, oparte na niedozwolonych domniemaniach ustalenie, że:

- P. K. (1) przyjął co najmniej dwukrotnie narkotyki w postaci amfetaminy, marihuany i mefedronu od nieustalonego mężczyzny używającego nazwiska lub przezwiska „B.” (pkt. II zaskarżonego orzeczenia) podczas gdy M. T. (1), na którego to zeznaniach oparł się Sąd, modyfikując swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, zeznał: „świadkiem takiego zdarzenia byłem tylko raz, ale tego chłopaka widziałem dwa razy” - k.2.685, nie wspominając w nich o okolicznościach drugiego spotkania, a tym bardziej o tym, że w jego trakcie doszło do przekazywania P. K. (1) czegokolwiek;
- waga elektroniczna - jubilerska koloru srebrnego ujawniona w piwnicy Ł. M. (1) pochodziła z rozboju na P. K. (1) i należała do niego, który to fakt - zdaniem Sądu -wskazywał na to, że oskarżony P. K. (1) posiadał znaczną ilość różnego rodzaju narkotyków i uczestniczył w ich obrocie, podczas gdy waga ta nie została w sposób jednoznaczny rozpoznana przez M. T. (1), który po jej okazaniu wprawdzie stwierdził, że taką wagę miał w mieszkaniu P. K. (1) ale zaznaczył, że okazana mu waga ma przebarwienia zielono - białe na srebrnej powierzchni i wewnątrz, których wcześniej nie było (k. 1.878). nadto Ł. M. (1) pytany, która z dwóch ujawnionych w jego piwnicy wag jubilerskich (srebrna i czarna) należała do niego, nie był w stanie tego określić, gdyż jak twierdził nie pamiętał jak wyglądała jego waga (k. 1.736) co z kolei również nie pozwoliło na dokonanie jednoznacznych ustaleń, która z dwóch ujawnionych na jego posesji wag pochodziła z różowej walizki.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego P. K. (1) wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie.

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżyła powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) odnośnie czynów opisanych w pkt. I, II, III, V i VI aktu oskarżenia:

a) mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 391 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. polegającą na niesłusznym odstąpieniu od zastosowania zasady bezpośredniości postępowania dowodowego poprzez ujawnienie protokołu wyjaśnień świadka M. T. (1) złożonych w charakterze oskarżonego w sytuacji kiedy brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia twierdzenia, że przeszkody jego osobistego stawiennictwa nie dają się usunąć;

b) mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 6 k.p.k. polegającą na niesłusznym odstąpieniu od zastosowania zasady bezpośredniości postępowania dowodowego, a w konsekwencji pozbawienie oskarżonego możliwości weryfikacji wyjaśnień świadka M. T. (1) składanych w charakterze oskarżonego i naruszenie prawa do obrony;

c) mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne uznanie, że dowód z pisemnej opinii z zakresu badań fizykochemicznych, z której wynika, że na zabezpieczonej w^(:) mieszkaniu zajmowanym przez P. M. i użytkowanej przez niego wadze elektronicznej stwierdzono obecność marihuany, amfetaminy i kokainy przesądza o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego możliwe jest także przyjęcie ustalenia korzystnego dla oskarżonego, a mianowicie, że ślady na używanej wadze elektronicznej świadczyły o jej używaniu przez osobą trzecią, a nawet poprzedniego jej właściciela, co w konsekwencji spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, że ujawnione na wadze elektronicznej ślady po amfetaminie i kokainie świadczą bezstronnie, że to oskarżony używał przedmiotowego urządzenia do ważenia środków odurzających w sytuacji, kiedy brak jest innych bezpośrednich dowodów, które powiązałyby oskarżonego z posiadaniem tych środków;

d) mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnym uznaniu, że wyjaśnienia świadka M. T. (1) składane w charakterze oskarżonego, obciążające współoskarżonego P. M. zasługują na wiarę w sytuacji gdy brak jest w sprawie innych bezpośrednich dowodów wskazujących na popełnienie przez P. M. czynów z pkt I, II, III, V i VI aktu oskarżenia;

e) z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia zarzutów z lit. a - d zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła rażącą niewspółmierność wymierzonych kar jednostkowych przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary izolacyjnej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt I) oraz 2 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt II, III, V, VI), co w sytuacji niewielkich ilości rzekomo udzielanych przez oskarżonego osobom trzecim środków odurzających należy określić jako nieadekwatną do celów kary.

2) Odnośnie czynu opisanego w pkt. IV aktu oskarżenia obrońca zarzuciła rażącą niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy, co w sytuacji posiadania przez oskarżonego na własny użytek niewielkiej ilości marihuany jest karą rażąco surową i nieadekwatną do celów kary.

III Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 KPK, obrońca oskarżonego P. M. wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. M. od przypisanych mu czynów z pkt I, II, III, V i VI aktu oskarżenia oraz wymierzenie łagodniejszej kary za czyn z pkt IV

ewentualnie,

2) o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Praga - Południe w Warszawie i zlecenie Sądowi I instancji przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka M. T. (1),

III. zaś w przypadku nieuwzględnienia ww. wniosków wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. M. znacznie niższych kar jednostkowych, a w konsekwencji orzeczenie łagodniejszej kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego F. W. zaskarżyła powyższy wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie przepisu art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk zarzuciła mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i nie obejmującą całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że:

a) zeznania świadka M. T. (1) są spójne i wiarygodne, a nade wszystko szczere i pozbawione elementów zamierzonej modyfikacji w sytuacji, gdy zeznaniom tym należy przyznać ograniczoną wartość dowodową, z uwagi na fakt, iż:

- M. T. (1) dzieląc się z organami ścigania swą wiedzą na temat przestępnych zachowań liczył na nadzwyczajne złagodzenie odpowiedzialności karnej, co jest wystarczającą podstawą do podważenia wiarygodności jego wyjaśnień złożonych w

toku innego postępowania

- dowód z w/w zeznań został przeprowadzony wbrew obowiązującej zasadzie bezpośredniości oraz z naruszeniem zasady prawa do obrony, z uwagi na fakt, iż zarówno oskarżony, jak i obrońca nie mieli możliwości uczestniczyć w bezpośrednim przesłuchaniu M. T. (1), a w konsekwencji zadać mu pytań związanych z przedstawioną przez nią sekwencją wydarzeń

b) wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania jurysdykcyjnego są niewiarygodne i stanowią przyjętą linię obrony, w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są zbieżne i poparte zeznaniami pozostałych współoskarżonych,

co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym tj. uznaniem oskarżonego F. W. winnym zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego W. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie tego oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, a ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu i wniosku na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrońca F. W. podniosła zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wyrażającą się w niedocenieniu przez Sąd pierwszej instancji okoliczności łagodzących i w konsekwencji wymierzeniu oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności raz jednego roku i dwóch miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w okresie wykonywania tej kary do świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Podnosząc powyższy zarzut ewentualny wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje w żadnym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Apelacje te w ocenie Sądu Odwoławczego mają charakter polemiczny z prawidłowym stanowiskiem Sądu Rejonowego i nie zawierają żadnych argumentów, które w ocenie Sądu Odwoławczego mogłyby to stanowisko skutecznie podważyć.

Sąd I Instancji prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy nie dopuszczając się przy tym ani obrazy prawa procesowego mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza art. 7, 5 § 2 k.p.k., 410 k.p.k., ani też błędu w ustaleniach faktycznych, co podnosili obrońcy oskarżonych.

Zarzutem wspólnym dla wszystkich trzech apelacji i jednocześnie kluczowym dla wyrokowania w niniejszej sprawie jest zarzut nieprawidłowej, a nawet wręcz niedopuszczalnej oceny zeznań świadka M. T. (1). Jak również wyeksponowany w apelacjach wszystkich obrońców zarzut naruszenia zasady bezpośredniości oraz zawartej w art. 6 k.p.k. zasady prawa do obrony przy przeprowadzeniu dowodu z zeznań tego świadka.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia zasady bezpośredniości i prawa do obrony podkreślić należy, że na rozprawie w dniu 20 czerwca 2016 roku Sąd I Instancji na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego P. K. (1) o zawieszenie postępowania i ujawnił wyjaśnienia M. T. (1) albowiem z uwagi na to, że w/w od kilkunastu miesięcy poszukiwany jest listem gończym oraz ENA brak było podstaw do zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie, a jednocześnie z uwagi na niemożność jego bezpośredniego przesłuchania na rozprawie zachodziły przesłanki prawne do ujawnienia uprzednio złożonych przez niego wyjaśnień w charakterze podejrzanego oraz oskarżonego (k.3131).

Sąd Odwoławczy również nie miał możliwości uzupełnienia materiału dowodowego poprzez przesłuchanie na rozprawie odwoławczej świadka T. albowiem M. T. (1) jest w dalszym ciągu poszukiwany (od 21 stycznia 2016 roku) ENA i do chwili obecnej nie został zatrzymany.

Tym samym stanowisko obrońców o uchylenie w tym celu zaskarżonego wyroku jest niezasadne albowiem bezpośrednie przesłuchanie świadka T. w chwili obecnej jest niemożliwe i w dodatku nie wiadomo czy i kiedy będzie możliwe. Obrońcy zresztą nie kwestionowali faktu, że w chwili obecnej nie da się ustalić miejsca pobytu M. T. (1) i spowodować jego stawienie w Sądzie. W tej sytuacji należało zastosować art. 391 § 1 k.p.k. i dokonać oceny dotychczas zgromadzonych w niniejszym postępowaniu zeznań (wyjaśnień) M. T. (1). Co też Sąd I instancji uczynił. Art. 391 § 1 k.p.k. stanowi dopuszczalny przez ustawę wyjątek od zasady bezpośredniości i jak już podkreślono, zdaniem Sądu Odwoławczego, prawidłowo został zastosowany w realiach niniejszej sprawy.

Jeżeli natomiast chodzi o ocenę zeznań M. T. (1), to w pełni podzielić należy stanowisko Sądu I Instancji. Sąd ten w sposób logiczny i przekonujący wykazał dlaczego dał wiarę zeznaniom świadka T. składanym w charakterze podejrzanego i oskarżonego w niniejszej sprawie oraz w sprawie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie o sygn. akt V K 135/14. Zgodzić się należy, że wyjaśnienia M. T. (1) znajdują potwierdzenie w innych dowodach, w tym między innymi w wyjaśnieniach J. B. (1) oraz Ł. M. (1), a także w dowodach z dokumentów, opiniach biegłych, w tym z zakresu badań fizykochemicznych, jak również w sprawozdaniu z przeprowadzonej analizy kryminalnej połączeń telefonicznych wykonanych pomiędzy oskarżonymi, a także częściowo w wyjaśnieniach samych oskarżonych.

Sąd I Instancji opierając się na wyjaśnieniach M. T. (1) wskazał jednocześnie w sposób prawidłowy dlaczego i w jakim zakresie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych. Ocenę wyjaśnień oskarżonych dokonał przez Sąd Rejonowy, Sąd Odwoławczy także podzielił. Zgodzić się należy z oceną dokonaną przez Sąd I instancji, że aczkolwiek M. T. (1) w czasie pierwszego przesłuchania złożył wyjaśnienia, częściowo niezgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń, to podczas kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanego, przyznał się do tego, a jednocześnie w kolejno składanych wyjaśnieniach w sposób konsekwentny i stanowczy opisał zarówno przebieg napadu rabunkowego na osobie i mieniu P. K. (1), jak i podzielił się z organami ścigania swą wiedzą na temat czynów zarzucanych między innymi pozostałym oskarżonym w niniejszej sprawie. Rację ma Sąd I instancji, że M. T. (1) w złożonych wyjaśnieniach podał

wiele szczegółów dotyczących zarówno samych oskarżonych, jak i ich działalności, które zostały potwierdzone innymi przeprowadzonymi na rozprawie dowodami (por. k.18 pisemnych motywów wyroku). Okoliczność ta dodatkowo świadczy o jego wiarygodności. Zgodzić się należy z Sądem I Instancji, że brak jest okoliczności świadczących o tym, że M. T. (1) złożył nieprawdziwe zeznania, pomawiając bezpodstawnie osoby oskarżone w niniejszej sprawie.

W tym miejscu dodatkowo podkreślić należy, że fakt aktualnych poszukiwań M. T. (1) listem gończym oraz europejskim nakazem aresztowania nie może czynić omawianych zeznań niewiarygodnymi. M. T. (1) współpracował do pewnego momentu z organami ścigania, zaś późniejsze ustanie tej współpracy nie może świadczyć o braku jego wiarygodności. Zwłaszcza, gdy nie wiadomo co dzieje się aktualnie z M. T. (1) i nie znane są powody dla których może on się ukrywać przed organami wymiaru sprawiedliwości. Nie ulega również wątpliwości, że M. T. (1) chciał skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary, dlatego zdecydował się ujawnić wszystkie znane mu okoliczności związane z popełnionymi przez siebie przestępstwami, jak i też z przestępstwami popełnionymi przez inne osoby, w tym przez oskarżonych w niniejszej sprawie P. K. (1), F. W., P. M. i R. Ś.. Okoliczność ta jednak nie może podważać wiarygodności zeznań tego świadka, zwłaszcza w sytuacji gdy Sąd I instancji zweryfikował te zeznania w oparciu o inne dowodowy szczegółowo omówione w pisemnych motywach wyroku. Ponadto, jeżeli chodzi o oskarżonego F. W. to podczas dwukrotnego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się on do wielokrotnego posiadania w swym miejscu zamieszkania marihuany oraz amfetaminy, jak również do nieodpłatnego, kilkukrotnego, udzielenia narkotyków P. M., podając przy tym szczegóły związane z nabywaniem i udzieleniem posiadanych narkotyków. W tym zakresie jego wyjaśnienia są bowiem nie tylko szczegółowe, logiczne, stanowcze i spójne, ale potwierdzają także kwestionowane przez obronę wyjaśnienia M. T. (1).

Prawidłowo Sąd Rejonowy nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego W., złożonym na rozprawie, w których nie przyznał się on w jakiegokolwiek części do stawianych mu zarzutów, jak również zanegował treść swoich wyjaśnień zawartych w protokołach przesłuchania z etapu śledztwa, tłumacząc to wywieraniem nacisku przez przesłuchującego go prokuratora (por. k. 13 pisemnych motywów wyroku). W ocenie Sądu Odwoławczego postawa prezentowana przez oskarżonego W. w trakcie rozprawy przed Sądem I instancji wynikała z przyjętej przez niego linii obrony, zaś tłumaczenia odnośnie przyczyny, dla których w śledztwie wyjaśniał odmiennie są niewiarygodne. Dlatego też wyjaśnienia F. W. składane w postępowaniu przygotowawczym są dodatkowym dowodem świadczącym o wiarygodności M. T. (1).

Ustosunkowując się dodatkowo do apelacji obrońcy oskarżonego K. podkreślić należy, że Sąd Rejonowy na k. 18 pisemnych motywów wyroku zauważył, że podczas poszczególnych przesłuchań M. T. (1) raz podawał, że był bezpośrednim świadkiem dwóch dostaw narkotyków P. K. (1), a innym razem, że tylko jednej, a o innych dostawach domyślał się w oparciu o wypowiedzi tegoż oskarżonego i prezentowane mu przez niego w jego ówczesnym miejscu zamieszkania ilości narkotyków. Podzielić należy stanowisko Sądu meriti, że rozbieżność ta podobnie, jak i inne wskazane w apelacjach obrońców sprzeczności i nieścisłości wynikały z faktu, że M. T. (1) składając obszernie wyjaśnienia na temat różnych osób i ich czynów, podczas kolejnych przesłuchań nie pamiętał dokładnie ilości dostaw narkotyków P. K. (1), których był świadkiem, o czym jednocześnie poinformował osobę go przesłuchującą. Również podniesione w tej apelacji zarzuty dotyczące błędnych wniosków wyciągniętych z zabezpieczonej u oskarżonego K. wagi elektronicznej mają charakter polemiczny i wynikają z realizacji prawa do obrony i oparcia apelacji tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego. Podobnie zresztą ocenić należy zarzut I c zawarty w apelacji obrońcy P. M., a dotyczący wniosków wyciągniętych przez Sąd z faktu zabezpieczenia w mieszkaniu tego oskarżonego wagi elektronicznej, na której stwierdzono ślady marihuany, amfetaminy i kokainy.

Podkreślić należy w tym miejscu, że Sąd I instancji, w przeciwieństwie do obrońców oskarżonych oparł swoje rozstrzygnięcie na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego uwzględniając (wbrew zarzutowi podniesionemu w pkt I apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1)) zarówno okoliczności korzystne dla oskarżonych, jak i nie korzystne. Nie można zgodzić się także ze stanowiskiem wspomnianego powyżej obrońcy, że poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne nie znajdują odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach. Jednocześnie podnoszony w apelacji

obrońcy P. K. (1) fakt, że M. T. (1), J. B. (1) i Ł. M. (1) mieli do czynienia z narkotykami także nie świadczy o braku wiarygodności ich wyjaśnień (zeznań).

Godzi się zauważyć, że Sąd pierwszej instancji zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 k.p.k. wskazał w sposób logiczny i przekonywujący którym dowodom, w tym zeznaniom których świadków dał wiarę (J. B. (1) i częściowo Ł. M. (1) – składanym w toku postępowania przygotowawczego, P. T., D. S., A. O., A. N., W. O., T. W., P. W., T. B. (1), P. B., A. R., G. B., A. B., T. B. (2) i L. P., a także K. T. i B. C., J. B. (2), oraz M. H., a także częściowo J. C., a którym nie (między innymi zeznania J. C. w których zaprzeczyła, aby podczas spotkań towarzyskich, którakolwiek z obecnych tam osób zażywała lub udzielała jej narkotyków, a także by знаła P. K. (1) oraz zeznania Ł. M. (1) składane w toku rozprawy w dniu 12 maja 2016 roku) i dlaczego. Stwierdzić należy, że ocena ta zgodna jest z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k. i została w sposób należy przez Sąd I instancji przeprowadzona i uzasadniona (por. k.20-24 pisemnych motywów wyroku).

Przechodząc do zarzutów niewspółmierności kary podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych M. i W. stwierdzić należy, że postawione w tym zakresie zarzuty także nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wymierzając wszystkim trzem oskarżonym (w tym także oskarżonemu P. K. (1)) kary i orzekając wobec nich środki karne uwzględnił wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące występujące w realiach niniejszej sprawy. Przede wszystkim zgodzić się należy z oceną stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym. Stopień ten Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, jako społecznie szkodliwy w stopniu wysokim, w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu P. K. (1) czynów z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przypisanego P. M. czynu z art. 56 ust. 3 w/w ustawy oraz jako znaczny w odniesieniu do pozostałych czynów przypisanych poszczególnym sprawcom. Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścili się oskarżeni Sąd I instancji prawidłowo wziął pod uwagę rodzaj dobra chronionego, w jaki godzili oskarżeni swoim działaniem, a także rodzaj i ilość narkotyków i środków psychotropowych będących przedmiotem przestępstw w niniejszej sprawie, a w odniesieniu do oskarżonych K. i M., popełnienie przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wysoki i znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścili się poszczególni oskarżeni miał wpływ na wymiar orzeczonych wobec nich kar. Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że dodatkową okolicznością obciążającą w stosunku do oskarżonych F. W. i P. M. była ich uprzednia karalność za podobne przestępstwa, zaś w odniesieniu do P. K. (1) fakt uczynienia sobie stałego źródła dochodu z popełniania czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a także ilość środków odurzających jakie posiadał on w ramach czynu pierwszego oraz wprowadził do obrotu w ramach czynu drugiego, która jak słusznie zauważył Sąd meriti, pozwalała na jednorazowe odurzenie się nie tylko kilkudziesięciu, lecz co najmniej kilkunastu tysięcy osób. Orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i środki karne nie noszą cech rażącej surowości w świetle wspomnianych powyżej, a szczegółowo omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, okoliczności obciążających. Przy czym odnośnie oskarżonego K. oceny tej nie zmienia jego dotychczasowa nie karalność. Natomiast w stosunku w odniesieniu do oskarżonego W. orzeczone kary cząstkowe jak i karę łączną w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności uznać nawet można, jako zbyt łagodne w odniesieniu do przypisanych mu przestępstw. Jednakże z uwagi na kierunek wniesionej apelacji Sąd Odwoławczy nie miał możliwości ewentualnego zaostrzenia orzeczonej wobec F. W. kary.

Reasumując, wniesione apelacje w żadnym stopniu nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, w tym zeznań świadka M. T. (1), a także poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne, w tym ustalenia odnośnie winy oskarżonych w zakresie przypisanych im zaskarżonym wyrokiem czynów. Tym samym Sąd Okręgowy w pełni podzielił argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, natomiast nie zgodził się z polemiczną argumentacją zawartą w apelacjach obrońców oskarżonych.

Utrzymując w mocy zaskarżony wyrok w mocy i nie uwzględniając środków odwoławczych wniesionych wyłącznie przez obrońców oskarżonych Sąd Okręgowy, stosownie do dyspozycji art. 636 § 1 k.p.k. obciążył P. K. (1), F. W. i P. M. kosztami sądowymi w częściach na nich przypadających.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSR (del) Michał Bukiewicz